

Fra: Bettina Snøvt [<mailto:bgrevy@icloud.com>]

Sendt: 20. januar 2017 01:37

Til: Folketingets Oplysning <Folketinget@ft.dk>

Emne: Til Beskæftigelses udvalget / økonomi udvalget / sygdom og kommuner

Kære Folketings medlemmer.

Jeg er en ung kvinde på 33 år som desværre lider af fibromyalgi.

Jeg skriver til jer i frustration over ikke blot min egen , men på vegne af mange andres ulidelige situationer , som kroniske sygdomme sætter en i.

Jeg kæmper hver dag for at håndtere og kapere hverdagen med smerter. Jeg er lykkeligt gift, har en skøn datter på nu 14 år, så jeg burde vel prise mig lykkelig – eller ?

Hver dag er en prøvelse, en udfordring der dræner mig psykisk og fysisk. Hvordan skal jeg resten af mit liv leve med at have ondt ? Hvordan skal jeg kunne kapere at tænke over , hvert enkelt skridt jeg tager ? En almindelig daglig rengøring sætter min krop på prøve. Jeg går for det meste med rollator , tænk en gang hvordan andre kigger på mig, en ung kvinde med rollator, folks blikke skærer mig i hjertet.

Har hele mit liv haft problemer med kroppen, været frem og tilbage på arbejdsmarkedet og kontanthjælp, et helvede rent ud sagt.

For 4 år siden var jeg fit for fight trods min krop stadig havde sit eget liv, og at jeg stadig kæmpede med smerter. Jeg var styrkeløfter og sjællandsmester i bænkpresse. Har dyrket sport hele mit liv, været en

dansemus uden lige , elsket naturen og oplevelser. Jeg har altid elsket at arbejde med mennesker, det at kunne være noget for andre betød alt for mig.

I dag er mit liv ikke længere et liv rent ud sagt. Mit liv er en daglig kamp for overlevelse. Kampen mod systemet , kampen for økonomisk overlevelse, kampen for at få en rollator venlig bolig, en bolig hvor jeg kan komme ud hver dag. Pt bor jeg i en lejlighed på 1 sal, så det er ikke hver dag jeg kan komme ud , jeg føler mig indespærret, indelukket og udelukket fra omverdenen og naturen.

Jeg kæmper en kamp med min skulder og ryg, blot for at skrive mit frustrations brev, men det er vigtigt, vigtigt at i ser menneskene bag de valg i tager omkring økonomi, pension, tilbud til de svage osv.

Pt. Går jeg på smerteklinikken på Herlev hospital, et super sted, for uden dem var jeg på røven, mit overskud er opbrugt. Har brugt det meste af sidste år på, at græde, gå til lægen, prøve at acceptere min situation, og at jeg skal finde mig selv på ny. Hvordan skal jeg gøre det, når jeg konstant har kommunen på nakken? Hvordan skal jeg nogensinde finde ro og en værdig tilværelse, når hele mit liv vælter og systemet ikke støtter op omkring mig ?

Min mand er psykisk presset, alligevel nævner han tit om han skal have et ekstra job, men nej det kan hans psyke ikke klare, samt hvem skal så være der for mig ? Hvem skal hjælpe mig med alle de daglige opgaver ? Min mand har rigeligt i forvejen, samtidig med, at hans bekymringer for mig er konstante.

Jeg har selv betalt medicin hele vejen igennem , på mine sygedagpenge som er overvældene ” høj ” min rollator har jeg selv betalt, alle mine ting som støtter mig i dagligdagen, for ingen hjælp er der at hente hos kommunen. Jeg har brugt 40000 kr sidste år på at få lavet tænder, ja de var i dårlig stand grundet al den medicin jeg har fået gennem tiden – de penge måtte min mand låne. Sådan har det været mange gange, alligevel bliver der aldrig taget højde for gæld , når der bliver udregnet om det er muligt at få f.eks. Boligsikring osv.

I ser ikke menneskene bag jeres valg, i ser ikke mig og min familie, i ser ikke mine kampe for at prøve at få noget søvn , samtidig med konstante smerter. I ser ikke min ekstreme kedelige hverdag, kampen for at holde mig selv ovenpå psykisk , med Dr. Phil, Ekstreme samlere , spil på tlf osv. Det er hvad jeg har i min hverdag. I ser ikke min mand hjælpe mig ud af sengen om morgenen, eller mig selv der til tider må rulle ud af sengen og ned på gulvet. I ser ikke hvordan jeg er blevet udelukket fra omverdenen, ingen kollegaer, ingen byture med veninderne, ingen skøjteture med datteren , sjældent med til arrangementer osv.

I SER IKKE MIG !

Mit liv er en stor kamp, og jeg er så ufattelig ked af , at jeg ikke bare kan få ro, ro til at håndtere min sygdom og smerter, ro til at være mor så godt jeg kan, ro til at kunne være en kone bedst muligt. Dette system er kun bygget op til de heldige, dem der er raske, dem der kan klare sig selv, vi andre kan sejle vores egen sø, og jeg forstår jer ikke. Hvordan kan i gå hjem med god smag i munden og ro i sjælen velvidende om, at der er folk derude der kæmper for overlevelse, og i gør alt værre med jeres nedskæringer, stramme regler, i stedet for at se menneskene bag , hjælpe bedst muligt og være det bedste i kan for andre ?

Er dette et værdigt liv for nogen ? Tænk hvis i sad i samme situation, eller en af jeres børn, venner eller bekendte gjorde.

Hjælp mig, hjælp dem der har brug for jer her i Danmark. Hjælp Danmark med at blive godt igen for alle, og ikke kun for nogle.

Mvh.

Bettina Snøvt